

MIETISKELY- JA RUKOUSPOLKU ANNAN HAUTAUSMAALLA

Kokkolan suomalainen seurakunta

Sisällys

Hyvä mietiskely- ja rukouspolun kulkija.....	3
1. Portti Annan hautausmaalle.....	4
2. Äiti ja lapsi -patsas.....	6
3. Muualle haudattujen muistokivi.....	8
4. Muistolehto.....	10
Annan hautausmaan kartta.....	12
5. Lyhty ja risti - valon siunaus.....	14
6. Kaivo.....	16
7. Jalanjäljet hiekassa.....	18
8. Ristinmerkki.....	20
Virsi 338.....	24

Lisätietoja mietiskely- ja rukouspolusta ja mahdollinen palaute:
Kokkolan seurakuntayhtymän neuvonta p. 06 8296111
(ark. klo 9-15) tai kokkola@evl.fi.

www.kokkolansuomalainenseurakunta.fi/hautausmaat

Hyvä mietiskely- ja rukouspolun kulkija

Kokkolan suomalaisessa seurakunnassa on valmistunut kevään 2021 aikana Mietiskely- ja rukouspolkuja Annan ja Marian hautausmaille sekä Kirkonmäelle. Kohteisiin on liitetty historiatietoa, mietiskely- ja hartaustekstejä. Reitin voi kiertää missä järjestyksessä haluaa. Voit kulkea kohteissa tai vain istua sopivalle penkille ja miettiä, kuinka elämä on sinua kuljettanut. Voit katsella, kuunnella, olla hiljaa, mietiskellä tai rukoilla.

Mietiskely- ja rukouspolku löytyy Kokkolan suomalaisen seurakunnan nettisivuilta: www.kokkolansuomalainenseurakunta.fi/aikuisille/mietiskely-ja-rukouspolut. Paperiversio löytyy hautausmaan oikeanpuoleisen pääportin luota, ilmoitustaulun viereisestä postilaatikosta, mistä sen voi ottaa mukaan kävelyreitille. Korona-aikana vihkoa ei ole suotavaa palauttaa laatikkoon, vaan sen voi pitää itsellään.

1. Portti Annan hautausmaalle

*Jumala,
yhä uudelleen sinä lahjoitat minulle huomisen.
Yhä uudelleen sinä tartut käteeni.
Yhä uudelleen sinä avaat silmäni näkemään kaiken sen,
mikä maailmassa on kaunista.
Yhä uudelleen sinä lohdutat minua.*

Katja Kaila, Ikuisuus mahtuu eväskoriin. Arjen rukouskirja

*Te, jotka portin toisella puolella lepäätte,
olette saaneet jo rauhan ja levon.
Olette saaneet elämästä kylliksi.
Olipa ajallinen taipaleenne pitkä tai lyhyt,
se on ollut täysi, kokonainen elämä.*

*Te ette enää kysy, mitä on tuleva,
kun sydän on viimeisen lyöntinsä lyönyt,
ja viimeinen henkäys on lähtenyt.
Olette päässeet perille.
Te olette jo siellä jossakin, missä ei ole itkua eikä kipua.
Rauhan maa.*

*Me täällä portin ulkopuolella kyselemme ja
kamppailemme, iloitsemme ja suremme.
Teitä kaipaamme, mutta uskomme,
että kuolema on portti johonkin uuteen.*

*Aikaa myöten elämä ja toivo voittavat epätoivon ja surun.
Voimme astua portista leposijojenne luo hetkeksi
muistelemaan sitä rikkautta, jota olemme elämäämme
saaneet teidän kanssanne ja kauttanne.*

2. Äiti ja lapsi -patsas

Pysähdyn äiti ja lapsi -aiheisen pronssipatsaan eteen.

Se on kuvanveistäjä Kalervo Kallion käsialaa. Jalustaan on kirjoitettu: *"Niin kuin äiti lohduttaa lastansa, niin minä lohdutan teitä..."*

Jes. 66:13

Äiti-lapsi-suhteessa on jotain ainutkertaista ja pyhää. Kaikki me olemme jonkun lapsia. Mietin omaa äitiäni ja sitä, millä sanoilla hän lohdutti minua. Jos äitini seisoi nyt vierelläni, millä sanoilla minä lohduttaisin häntä?

Lapsi toivoo, että äiti näkisi hänestä aina parhaat puolet ja uskoisi hyvää. Jos äidin rakkaus onkin vajavaista, niin Jumalan rakkaus ja lohdutus tulee sitäkin suurempana meidän jokaisen osaksi tasavertaisesti. Herra, kuinka minäkin voisin nähdä kaikissa kanssakuljoissani hyvää ja jakaa lohdutusta?

Herra, lohduta erityisesti niitä äitejä ja isiä, jotka ovat menettäneet lapsensa ja lapsia, jotka ovat menettäneet sisaruksensa. Lohduta myös isovanhempia.

"Kiitos äideistä ihan kaikenlaisista. Elämän hellimistä ja kolhimista, pullantuoksuisista ja epätäydellisistä. Niistäkin, jotka eivät osanneetkaan näyttää rakkauttaan, vaikka olisivat halunneet, mutta elämän antoivat, ja se ei ole pieni lahja se.

Kiitos äidin rakkaudesta – juuri sen kokoisesta ja näköisestä, jota hän on osannut osoittaa. Siunaa äitiä, kun hän tuntee huolia ja riittämättömyyttä. Lohduta äitiä, jonka päivään liittyy kaipuuta ja surua.

*Siunaa myös heitä, joilla olisi antaa äidinrakkautta,
mutta on tyhjä syli.*

*Kiitos naisista, jotka ovat ottaneet toisia siipiensä suojaan ja tsem-
panneet, rohkaisseet ja antaneet aikaa, huolenpitoa ja ystävyyttä
heille – opastaneet ja uskoneet siihen, että tämäkin siemen vielä
kasvaa.”*

Äitienpäivärukouksesta

3. Muualla haudattujen muistokivi

Pyhäinpäivänä, jouluna ja erilaisina merkkipäivinä muistamme poisnukkuneita läheisiämme.

Illan pimeydessä hautausmaat täyttyvät kynttilöistä.

Muualle haudattujen muistokiven äärelle kertyy kokonainen kynttilämeri, joka luo yhtenäisen hehkuvan valon. Kynttilä hautausmaan liekkimeressä kertoo omaa sanatonta viestiään siitä, mille juuri nyt ei ole sanoja.

Muistokivi kukkineen ja kynttilöineen tarjoaa paikan pysähtyä muistelemaan läheisiä silloin, kun heidän viimeiset leposijansa ovat kaukana tai kun muuta muistelemisen paikkaa ei ole.

Jokaisen surun polku on erilainen, erityinen ja yksityinen. Suru on myös yhteisöllinen kokemus. Yksityisesti - ja yhdessä - voimme muistella edesmennyttä läheistämme sytyttämällä kynttilän yhteiseen paikkaan.

Suru ja kaipaus ovat kuin silta muualle haudattujen luo ja toisaalta silta yhteyteen saman kokemuksen äärellä olevien kanssa.
Herra, auta surun ja kaipauksen keskellä!

*Hän, Jeesus, itse on
tuo valo loputon.
Hän koko tieni ymmärtää,
hän vierelleni jää.*

San. Anna-Mari Kaskinen. Säe on laulusta Kotiin kuljetaan.

4. Muistolehto

Hautausmaa on kuin puutarha, jossa voi muistella ja mietiskellä elämää, ihmistä ja ihmisen elämän päättymistä.

Jokaisesta ei välttämättä jää omaa kiveä tai muistomerkkiä. Kaikki eivät halua edes nimeään näkyviin.

Muistolehdossa muistamme ajatuksin, kynttilöin ja kukkasin heitä, joiden nimet näemme pylväiden laatoissa ja myös heitä, jotka eivät ole nimeään tahtoneet näkyviin.

Nimet ovat kuitenkin tallella Taivaan kirjoissa.

Kerran olitte kanssamme, nyt muistoissamme ja sydämässämme. Kiitos yhdessä kuljetusta elämän matkasta.

Jäljellä on suru. Sureva on lähellä Jumalan sydäntä, sillä *"autuaita ovat murheelliset: he saavat lohdutuksen."* Matt. 5:4

Halutessasi voit istahtaa hautausmaan penkille ja mietiskellä

- mitkä läheisesi kanssa koetut yhteiset muistot kantavat sinua tänään?
- mitä muistoa haluat erityisesti vaalia?
- painavatko jotkut kipeät muistot yhä mieltäsi?
- mistä taakoista haluaisit vapautua?
- pystyisitkö / haluaisitko antaa anteeksi asioita, jotka sinua haavoittivat?
- mitä sinä tahtoisit pyytää ja saada anteeksi?
- mitä haluaisit sanoa läheisesi juuri nyt?

Jeesus, kiitos, että sinä armahdat ja annat anteeksi. Sinun puoleesi minä käännyn. Opetä minulle tie, jota kulkea ja anna minulle rauha.

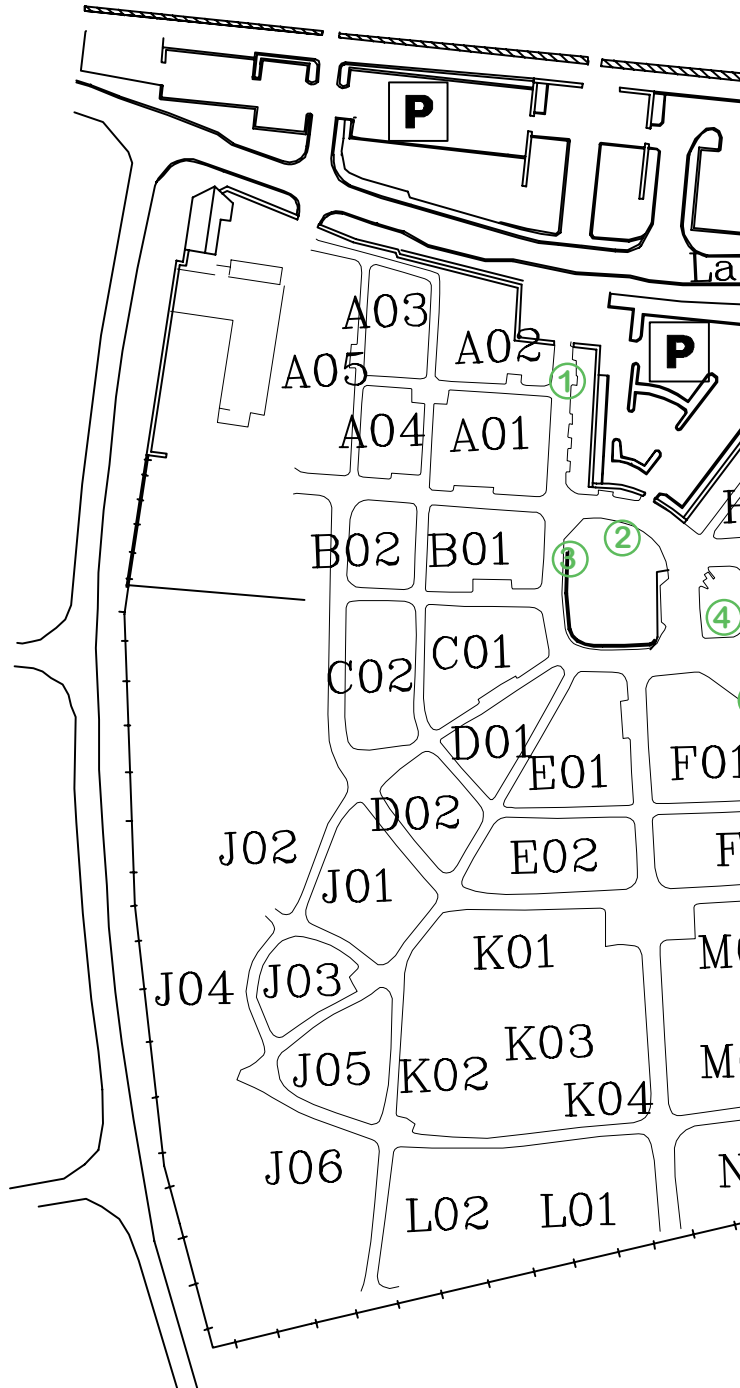

Annan hautausmaan vihki käyttöön v. 2001 piispa Olavi Rimpiläinen. Hautausmuotoja ovat arkku-, urna- ja tuhkahautaus. Muistolehtoon haudattaessa tuhka tai urna haudataan yhteiselle hauta-alueelle. Kuvassa on muistolehdon yhteismuistomerkki.

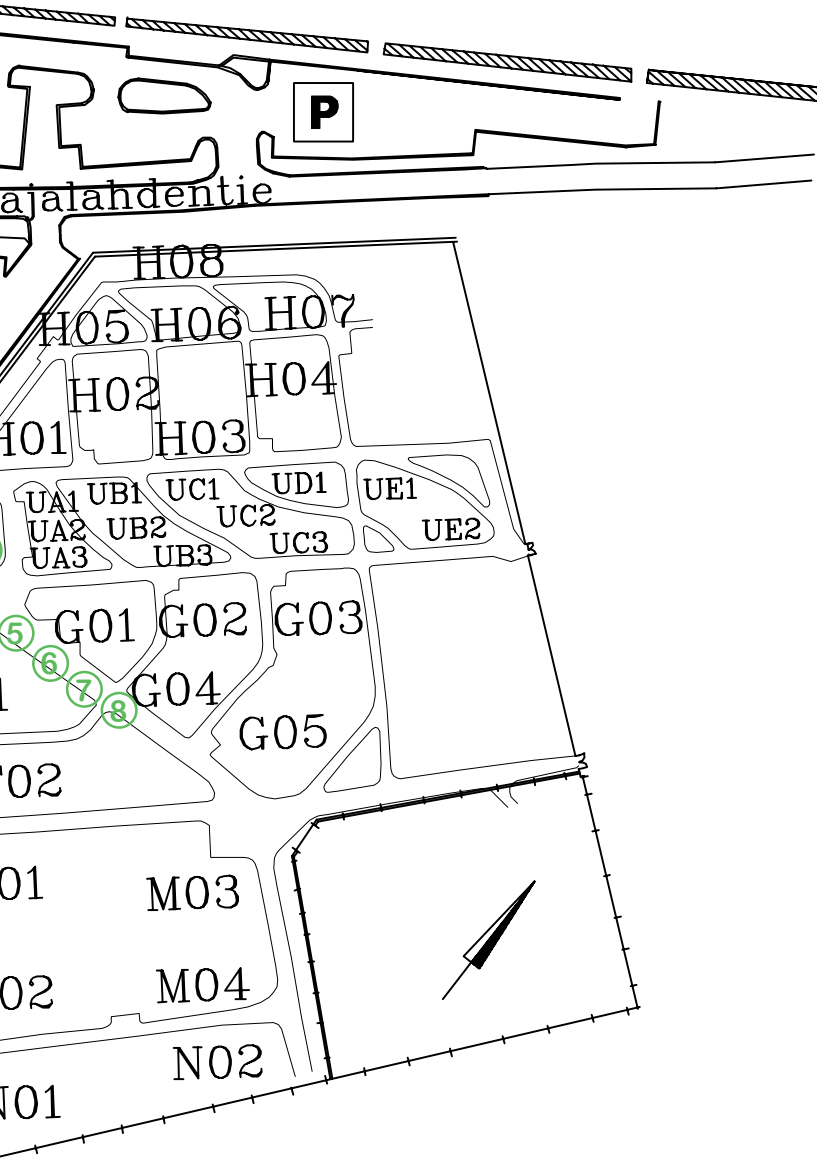
Olen varma siitä, ettei kuolema eikä elämä, eivät enkelit, eivät henkivallat, ei mikään nykyinen eikä mikään tuleva eivätkä mitkään voimat, ei korkeus eikä syvyys, ei mikään luotu voi erottaa meitä Jumalan rakkaudesta, joka on tullut ilmi Kristuksessa Jeesuksessa, meidän Herrassamme.

Room. 8:38-3

Annan hautausmaa

Anna begravningsplats

5. Lyhty ja risti - valon siunaus

Pimeimpään aikaan haudoilla tuikkii lukematon määrä kynttilöitä ja kynttilälyhtyjä. Hautakivissä on risti, samoin useissa lyhdyissä ja kynttilöissä.

Lyhty ja Risti liittyvät toisiinsa.

Mutta miten?

Risti on sovituksen ja rakkauden merkki.

Kun katsomme ristiinnaulittua Vapahtajaa, meidän ei tarvitse enää epäillä Jumalan armoa ja rakkautta.

Jumalan rakkaus oli ja on ristinmuotoinen.

Voisiko tämä rakkaus olla se lyhdyn valo, jonka valossa näemme oikealla tavalla katsoessamme huokaavaa luomakuntaa?

Ja kun katsomme lähellä olevaa ihmistä ja itseämme?

Tai kun katsomme Jumalaa?

Katsele siis tässä lyhdyn valossa,

miten Kristus katsoo sinua nöyränä ja rakastaen.

Myötätunnolla.

Ota tämä rakkaus vastaan!

Missä sinä tarvitset

“lyhdyn valoa” ja lämpöä

elämässäsi juuri nyt?

Jussi Holopaisen tekstiä mukaillen,

Linkki-lehti 1/2020

*Uskon seurakunnan, pyhään yhteyden,
ruumiin ylösnousemuksen, uuden luomisen.
Herra Jumalamme, voitat pimeyden,
elämän annat iankaikkisen.*

Virsi 171:5 San. rovasti Heikki Vaahtoniemi (1929-2019),
Kokkolan entinen kirkkoherra

6. Kaivo

Hautausmaan kaivoista ammennamme veden kukille,
joilla kaunistamme läheistemme haudat.

Vesi virvoittaa kaiken, mikä elää ja kasvaa.
Vesi on kaikelle elämälle välttämätöntä.
Vesi puhdistaa.
Kiitos Jumala vedestä,
kiitos puhtaasta vedestä,
kiitos elävästä vedestä!

Jeesuskin tarvitsi vettä ja pyysi sitä samarialaiselta naiselta
Jaakobin kaivolla.

Jeesus voi virvoittaa ja lohduttaa, kun sinulla on surua. "Joka juo tätä vettä, sen tulee uudelleen jano, mutta joka juo minun antamaani vettä, ei enää koskaan ole janoissaan. Siitä vedestä, jota minä annan, tulee hänessä lähde, joka kumpuaa ikuisen elämän vettä." Joh. 4:13,14.

Hautausmaan kaivoissa on lankut, "oravatikkaat", jotka estävät oravia hukkumasta veteen juomamatkalla. Surua on verrattu kaivoon, surun kaivoon, johon joskus uhkaa upota. Silloin tarvitaan "oravatikkaat" ylös pääsemiseksi.

Herra, en ole yhtä ketterä kuin oravat. Auta Sinä minut ylös surun kaivosta! Lähetä luokseni joku ihminen, joka tukee minua ja kulkee vierellä surun syvässä vesissä. Kiitos, että sinä, Herra, itse olet Lohduttajani sanasi kautta.

*Sisälläni ovat sirpaleet
ovat kuin surun kaivo.
Kun katson sisälleni,
alan itkeä.
Sirpaleet, itku
on surua kaikesta siitä,
mitä minulta on puuttunut,
mitä vaille olen jäänyt.
Siksi tarvitsen lohduttajaa.
Kiitos, Jeesus, että näet
surun ja haluat antaa
Lohduttajan!*

Anja Suomela, runokirjasta Pilkahduksia

7. Jalanjäljet hiekassa

Hautausmaan hiekkakäytävät haravoidaan kesällä kauniisti. Iltaisin ja viikonloppuisin näkyy haravoiduilla käytävillä jalanjälkiä. Välillä tuntuu, etten haluaisi painaa askelten jälkiä haravoituun hiekkaan. Katselen hetken ympärilleni ja kuljen sitten läheiseni haudalle. Hiekkakäytävät tuovat mieleen tarinan ”Jalanjäljistä hiekassa”.

Eräänä yönä näin unta, että kuljin rannalla Jeesuksen kanssa. Tummalle taivaalle heijastui tapahtumia elämästäni. Jokaisessa kuvassa näin hiekassa kahdet jalanjäljet, toiset olivat minun, toiset Jeesuksen.

Kun viimeinen kuva avautui eteeni, etsin katseellani jalanjälkiä hiekasta. Huomasin, että aina elämäni vaikeimpina ja surullisimpina hetkinä jalanjälkiä oli jäänyt vain yhdet. Sitä en voinut ymmärtää, ja siksi kysyin Jeesukselta, mitä tämä merkitsi.

Herra, lupasit, kun lähdin seuraamaan sinua, että kuljet kanssani koko matkan. Mutta nyt näen, että elämäni vaikeimpina aikoina hiekkaan on jäänyt vain yhdet jalanjäljet. Miksi jätit minut yksin silloin, kun tarvitsin sinua kipeimmin?

Jeesus vastasi:

Rakas lapseni, en ikinä jätä sinua yksin kärsimyksiin ja koetuksiin. Näit vain yhdet jalanjäljet siksi, että minä kannoin sinua.

Margaret Fishback Powers, Kaunein Uni -runo

Kiitos, Jeesus, että kannat minuakin ja kuljet kanssani!

*Minä en ole ensimmäinen
joka ihmisen polkua käy
ja kun jälkeni ei enää hiekassa näy
toiset tallaajat löytävät sen
uuden tarinan kirjoittaen.*

*Nyt me uskomme, toivomme, rakastamme
vaikka pisara meressä kaikki on se.
Sukupolvien ketjussa paikkamme on
pieni ja vaatimaton.*

*Vaikka nimi ei jäisikään historiaan,
vaikka kivet vain muistavat mullassa maan,
me kuulumme Jumalan suunnitelmiin,
taivaan kansalaisiin.*

*Pekka Simojoen laulusta
Minä en ole ensimmäinen, levyttä Avara*

8. Ristinmerkki

Kasteessa yllemme tehdään ristinmerkki. Nuori saa rippiristin. Meidät siunataan viimeiselle matkalle ristinmerkillä. Ristinmerkki on piirettynä sisimpäämme kulkien mukanamme kehdesta hautaan.

*Teen ristinmerkin itään kasvojeni eteen,
teen ristinmerkin selkäni taa auringonlaskun suuntaan.
Teen ristinmerkin pohjoiseen ja etelään.
Olkoon risti lakkaamatta suojanani.
Oi Kristus, luotan sinun ristisi suojaan
päästä varpaisiin asti jokaista vaaraa vastaan.
Teen ristinmerkin kasvoihini aina kuolemani päivään asti,
kunnes minä palaan maan saveen.*

Liisa Seppänen, Maa jalkojeni alla, Kelttiläisiä rukouksia

Herra, sinä olet minut tutkinut, sinä tunnet minut.
Missä olenkin, minne menenkin, sen sinä tiedät,
jo kaukaa sinä näet aikeeni.
Kuljen tai lepään, kaiken olet mitannut,
perin pohjin sinä tunnet minun tekemiseni.
Kielelläni ei ole yhtäkään sanaa, jota sinä, Herra, et tuntisi.
Sinä suojaat minua edestä ja takaa, sinä lasket kätesi minun päälleni.
Sinä tiedät kaiken.
Se on ihmeellistä, siihen ei ymmärrykseni yllä.

Minne voisin mennä sinun henkesi ulottuvilta,
minne voisin paeta sinun edestäsi?
Vaikka nousisin taivaaseen, sinä olet siellä,
vaikka tekisin vuoteeni tuonelaan, sielläkin sinä olet.
Vaikka nousisin lentoon aamuruskon siivin tai muuttaisin merten
taa, sielläkin sinä minua ohjaat, talutat väkevällä kädelläsi.

Vaikka sanoisin: »Nyt olen pimeyden kätköissä,
yö peittää päivän valon», sinulle ei pimeys ole pimeää,
vaan yö on sinulle kuin päivänpaiste, pimeys kuin kirkas valo.
Sinä olet luonut minut sisintäni myöten, äitini kohdussa olet minut
punonut. Minä olen ihme, suuri ihme, ja kiitän sinua siitä.
Ihmeellisiä ovat sinun tekosi, minä tiedän sen.

Sinun silmäsi näkivät minut jo idullani,
sinun kirjaasi on kaikki kirjoitettu.
Ennen kuin olin elänyt päivääkään, olivat kaikki päiväni jo luodut.

Kuinka ylivertaisia ovatkaan sinun suunnitelmasi, Jumala,
kuinka valtava onkaan niiden määrä!
Jos yritän niitä laskea, niitä on enemmän kuin on hiekanjyviä.
Minä lopetan, mutta tiedän: sinä olet kanssani.

Psalmi 139:1-14, 16-18

Päivä vain ja hetki kerrallansa,
siitä lohdutuksen aina saan.
Mitä päivä tuokin tullessansa,
Isä hoitaa lasta armollaan.
Kädessään hän joka päivä kantaa,
tietää kaiken, mitä tarvitsen,
päivän kuormat, levon hetket antaa,
murheen niin kuin ilon seesteisen.

Joka hetki hän on lähelläni,
joka aamu antaa armonsa.
Herran huomaan uskon elämäni,
hän suo voimansa ja neuvonsa.
Surut, huolet eivät liikaa paina,
ne hän ottaa itse kantaakseen.
"Niin kuin päiväs, niin on voimas aina."
Tähän turvaan yhä uudelleen.

Kiitos, Herra, lupauksestasi,
siinä annat minun levätä!
Kiitos olkoon lohdutuksestasi,
annat voimaa sanan lähteestä!
Suo mun ottaa isänekädestäsi
päivä vain ja hetki kerrallaan,
kunnes johdat minut kädelläsi
riemun maahan, päivään kirkkaimpaan.

Virsi 338:1-3

San. Lina Sandell. Uud. Julius Engström /

Anna-Maija Raittila / Niilo Rauhala

*Tulkoon tie sinua vastaan,
olkoon tuuli aina myötäinen,
päivä poskillesi paistakoon,
sade pelloillesi virratkoon.
Ja kunnes kohdataan,
elämäsi jääköön
käsiin Jumalan.*

*Virsi 979, Irlantilainen,
suom. Anna-Mari Kaskinen*